

Aventurile lui Mandarin

Într-un stufăriș de la marginea lacului își avea cuibul o rățușca și cei cinci bobocei ai ei. Mama rața își iubea nespus boboceii, care erau galbeni, pufoși și foarte ascultători. Dintre toți bobocii, cel mic era foarte diferit de frații săi, toate culorile parcă își lăsaseră o pată pe micuțul bobocel. Pur și simplu era așa de colorat, că mama sa l-a numit Mandarin. Pentru că Mandarin era altfel decât frații lui, aceștia nu voiau să se joace sau să-și petreacă timpul cu el, evitându-l și râzând de coloritul lui.

Cât era ziua de lungă, Mandarin și-o petrecea pe lac. Ii plăcea să plutească pe suprafața netedă a apei, sub razele mângâietoare ale soarelui, trăgând cu coada ochiului la frații lui, însă jocurile și activitățile lor îl făceau să se simtă singur și trist. Atunci, privea pădurea deasă și umbroasă care înconjura lacul, imaginându-și ce frumuseți se află dincolo de bariera de copaci și ce frumos ar fi să trăiești acolo.

-Ce mult mi-aș dori un prieten cu care să mă joc, și care să nu râdă de penele mele colorate.

Într-o zi, ploaia s-a pornit zgomotos, făcându-l pe Mandarin să părăsească suprafața lacului, adăpostindu-se de picăturile mari și reci în căldura cuibului. Aici, frățiorii săi își continuau hârjoneala, ignorându-l total. Întristat de comportamentul fraților săi, Mandarin s-a hotărât să plece în căutarea unui prieten cu care să se joace.

-Sunt sigur că într-o pădure așa de mare îmi voi găsi un prieten adevărat. Trebuie doar să îl caut, și mă va accepta așa cum sunt.

A doua zi de dimineață, Mandarin și-a luat la revedere de la mama și frățiorii săi, pornind voios pe poteca care ducea în întunericul pădurii, în căutarea unui prieten.

O vreme îndelungată, Mandarin a mers fără griji, avansând în adâncul pădurii, privind cu admirație ceea ce-l înconjura.

-Ce frumoasă este pădurea! Cât de înalți sunt copacii și ce de plante minunate acoperă pământul! Este exact cum mi-am imaginat, abia aștept să întâlnesc un prieten. Atunci totul va fi perfect!

Mergând așa, cu gândul la frumusețile din jur, Mandarin auzi deodată un zgomot în spatele unui tufiș.

-Hei, cine e acolo? Arată-te, te rog! Eu sunt Mandarin, și sunt în căutarea unui prieten.

Timid, din spatele tufișului apărură întâi două urechi lungi, apoi un cap cu blana netedă și lucioasă, iar în final, își făcu apariția un iepuraș.

-Eu sunt Urechilă -Iepurilă. Aici locuiesc, în vizuina din spatele tufișului. Ce cauți așa de adânc în pădure? Ești doar o rățușcă...Oh, dar nu am mai văzut niciodată o rățușcă așa de colorată...se miră iepurașul!

-Sunt în căutarea unui prieten. Din cauză că sunt așa colorat, nimeni nu mă bagă în seamă. Toți îmi spun că sunt ciudat și râd de mine, spuse cu tristețe rățușcă. Dar tu, Urechilă-Iepurilă, vrei să fii prietenul meu?

-Hmm, tu poți să alergi la fel de iute ca mine? Poți să ȋopăi sau să te ascunzi? Il ȋntrebă iepurașul.

-Nu pot! Sunt o rățușcă. Dar am putea să ne jucăm altfel...

-Atunci, ȋmi pare rău! Nu putem să fim prieteni! Eu sunt cel mai bun alergător al pădurii, și știu să mă ascund perfect. Cum să fiu prieten cu o rată? In plus ești așa de colorată ...ai atrage atenția tuturor!

Spunând aceasta, Urechilă-Iepurilă o zbughi pe după copac, și dus a fost!

-Nu-i nimic! O să-mi caut alt prieten, spuse Mandarin și porni mai departe pe poteca din pădure.

Ostenit, se așeză la umbra unui stejar bătrân să se odihnească puțin, ȋnsă adormi de ȋndată. Pe semne fusese foarte obosit. Deodată ,ȋn capul lui Mandarin căzu o ghindă, făcându-l pe acesta să se trezească speriat.

-Ce-i ? Ce este? Cine m-a lovit?

De pe creanga groasă a stejarului ȋl privea mirată o veverița mică și roșcată.

-Eu sunt Rița -Veverița, și ȋn acest copac este scorbura mea . Ce cauți aici? Ai venit să-mi furi mâncarea? Să știi că nu am să te las! Ești doar o rățușcă! Oh, dar nu am mai văzut niciodată o rățușcă așa de colorată...se miră veverița!

-Buna ziua, Rița-Veverița! Eu mă numesc Mandarin și nu am venit să-ȋ iau mâncarea, sunt ȋn căutarea unui prieten. Din cauza penelor mele colorate, toată lumea râde de mine. Tu vrei să fii prietena mea?

-Sa fim prieteni? Bineȋnțeles că vreau! Vino sus ! Ne putem juca printre crengile stejarului, ȋn timp ce adunăm ghinde pentru iarnă.

--Nu pot! Sunt o rățușcă. Dar am putea să ne jucăm altfel...

-Deci nu te poți cățara ȋn copaci, nici să spargi nuci sau să aduni ghinde...atunci, ȋmi pare rău , dar nu putem fi prieteni. Suntem prea diferiți!

Spunând aceasta , veverița se ascunse rapid printre crengile copacului, lăsându-l pe Mandarin din nou singur.

Chiar dacă era puțin dezamăgită, rățușcă porni mai departe plină de de speranță. Nu merse mult și deodată auzi un cântec minunat. Era un tril așa cum nu mai auzise niciodată. Se uită spre locul de unde se auzea și atunci o văzu! Pe crenguța din fața lui , o pasăre micuță ȋși cânta cântecul minunat.

-Bună ziua, pasăre minunată! Nu am mai auzit niciodată un cântec atât de minunat ca al tău. Cum te numești?

-Bună ziua, rățușco! Eu sunt Privighetoarea -Arra și sunt vedeta pădurii. Nici eu nu am mai văzut niciodată o rață așa colorată... Ce vânt te aduce ȋn pădurea noastră?

- Din cauza că sunt așa diferit, nimeni nu vrea să-și petreacă timpul cu mine. Sunt ȋn căutarea unui prieten care să mă accepte așa cum sunt. Aș fi foarte mândră să fiu prietena cu o pasăre care cântă așa de frumos...Privighetoarea-Arra, vrei să fii prietena mea?

-Sigur! O să cântăm ȋmpreună de dimineața până seara. Haide, vino alături de mine!

Mandarin ȋncercă să cânte, dar din gâtleejul ei ieși doar „mac-mac”.

-Nu pot! Sunt o rățușcă. Dar am putea să ne jucăm altfel...

-Nu poți să cânti? Dar eu sunt vedeta pădurii. Trilurile mele încântă toate viețuitoarele. Cum să fii prietenă cu cineva care nu știe să cânte?

Privighetoarea zbură de pe creangă fără să-și ia rămas bun, în căutarea unui public mai numeros.

De data aceasta Mandarin se întristă foarte mult. Suferea că nu-și putea găsi un prieten. Nimeni nu o accepta pentru că era diferită și nu putea să facă ceea ce alții făceau.

Noaptea se așternu ușor peste pădure însă rățușca noastră încă nu-și găsisese un prieten. Ii era foame și frig, era tristă și dezamăgită. Umbrele pădurii se întindeau pe suprafața pământului, asemeni unui covor. Gândindu-se că va trebui să se descurce și să trăiască fără prieteni, Mandarin se ghemui sub o frunză mare de brusture. În aer se simțea un ușor miros de fragi...

Nici nu adormi bine , că o umbră gigantică se mișca lângă ea. În liniștea pădurii se auzi deodată un mormăit:

-Buna , micuț! Nu te speria ! Eu sunt Grizz, ursul care doarme în vizuina din spatele tău. Tocmai mă întorceam cu o porție de frăguțe, să-mi potolească foamea la noapte, când te-am zărit ascunsă aici.

Întepenită de frică, rățușcă îi răspunse cu glas abia auzit:

-Eeeuuu sunt Mandarin...O rățușcă colorată...atât de diferită , încât nimeni nu vrea să fie prietenul meu. Am crezut că aici , în pădure, am să-mi găsesc un prieten care să mă iubească așa cum sunt.

-Nimeni nu vrea să fie prietenul tău? Nu te îngrijora , de acum înainte o să-ți fii eu prieten.

-Dar eu nu știu să fac nimic! Nici să alerg , nici să mă cațăr în copaci și nici măcar să cânt nu știu...și sunt așa de mică și colorată iar tu așa de mare ...

-Ha! Ha! Tocmai faptul că ești deosebită îmi place cel mai mult la tine. Nu trebuie să faci lucruri pe care nu le poți face, ca să fim prieteni.

-Dar tu ești mare și puternic, de ce vrei să fii prietenul meu?

- Pentru că ești unic și special. Sunt încântat că am un prieten așa frumos... A fi diferit este o calitate, nu un defect!

Grizz și Mandarin împărțiră frăguțele și adormiră ghemuiți unul lângă celălalt.

În sfârșit, Mandarin își găsisese un prieten cu care să se joace.

Așa a început o minunată prietenie între o rățușcă colorată și un ursuleț mărinimos.